

Arrest

nr. 71 244 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U had lange tijd uw geregistreerde woonplaats in Argun, Tsjetsjenië maar voor uw vertrek in 2010 veranderde u dit naar Ryazan. Daar woonde u samen met uw gezin, maar verbleef u vaak in Moskou voor uw werk. U keerde geregeld terug naar Tsjetsjenië om uw familie daar te bezoeken. Gedurende uw verblijf in Moskou en Ryazan werd u, wanneer er een terroristische aanslag had plaatsgevonden, een aantal keer lastig gevallen. Soms werd u vastgehouden, andere keren enkel ondervraagd.

Uw problemen, gerelateerd aan uw asielaanvraag, zijn begonnen in oktober 2010.

Daarvoor had u wel soortgelijke problemen maar die kon u ontwijken door de hulp van uw buur in Argun, S. B. (...) die tewerkgesteld was als hoofd van het anti-terroristisch centrum in Argun. Hij zorgde ervoor dat u niet gearresteerd of lastig gevallen werd.

In februari of maart 2010 verdween hij echter spoorloos, waarschijnlijk omdat hij verdacht werd de rebellen te steunen. Wat zijn lot is, is u niet bekend.

In oktober 2010 was u naar Argun afgereisd om uw moeder te bezoeken. 's Morgens vroeg op 30 oktober 2010 kwamen zeven of acht Kadyrovtse bij uw moeder thuis en namen u mee naar het Commanditura-gebouw in Argun. Ze stelden u vragen over uw broers, S. A. (...), A. A. (...) en Al. A. (...), en mishandelden u. Uw broer S. A. (...) was erkend vluchteling in Noorwegen en is gestorven in 2008. Al. A. (...) woont al 6 jaar in Parijs en is er erkend vluchteling. Uw derde broer, A. A. (...) (O.V. 5 488 543) woont al geruime tijd in België. Hij vroeg in 2003 asiel aan maar werd geweigerd.

Na 24 uur vertelde één van de Kadyrovtse, ene M. (...) dat u hem 10 000 euro moest betalen als u in leven wenste te blijven. Omdat u zoveel geld niet had stelde u voor om uw auto als borg te geven. U werd vervolgens drie dagen de tijd gegeven om het geld te verzamelen, waarna u op 31 oktober 2010 werd vrijgelaten en uw vrouw sprak per telefoon. U vertelde haar dat u naar Ryazan zou reizen.

De volgende dag, op 1 november 2010, nam u de trein, waarna u uw vrouw opnieuw belde. Op 3 november 2010 kwam u in Ryazan aan waar u tot 6 november 2010 thuis verbleef. Vervolgens vertrokken u en uw dochter, Svetlana (O.V. 6.718.716) naar Brest, Wit-Rusland om vervolgens, verstopt in een truck, de grens over te steken.

Op 8 november 2010 kwam u in België, waarna u asiel aanvraagde.

U heeft nog steeds contact met uw moeder in Tsjetsjenië maar u heeft niet meer geïnformeerd naar de huidige stand van zaken. Wel weet u dat de ordediensten nog twee of drie keer zijn langsgekomen bij uw moeder omdat ze u zochten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw rijbewijs, militair boekje, geboorteakte en een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, het binnenlands paspoort van uw dochter Svetlana en verscheidene documenten ter attestatie van de problemen betreffende uw broers, Al. A. (...) en S. A. (...). Uw binnenlands paspoort werd bijgehouden door uw kennis, die uw reis geregeld had totdat u hem het verschuldigde bedrag voor uw reis kon terugbetalen. U heeft zijn telefoonnummer maar tot op heden heeft u het bedrag nog niet kunnen verzamelen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest voor uw leven wanneer u zou terugkeren naar de Russische Federatie omwille van de activiteiten van uw broers maar ook omdat u tijdens de ondervragingen tegen de ordediensten gelogen en vervolgens weggevlucht bent.

Het Commissariaat-Generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst wijst het Commissariaat-generaal op een duidelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw vrouw, E. B. (...), met betrekking tot de gebeurtenissen na uw vasthouding. U verklaarde immers dat u niet meer precies wist wanneer u uw vrouw gebeld had na uw vrijlating op 31 oktober 2010. U twijfelt of u haar belde op de 31ste of de daaropvolgende dag. Tenslotte verklaart u dat u haar op dezelfde dag als uw vrijlating belde maar dat u niet specifiek kon zijn wat het tijdstip betreft. Wel weet u dat u haar belde voordat u de trein nam, op 1 november 2010, richting uw thuis in Ryazan. U meent zich tevens te herinneren dat uw vrouw u vroeg wat u ging doen en dat u haar vertelde dat u naar huis kwam. (CGVS p. 12 en 19) Ook tijdens uw treinreis praatten jullie een aantal keren met elkaar via uw GSM. (CGVS p. 11-12)

Uw vrouw, daarentegen, verklaart dat u haar nooit gesproken hebt in de periode na uw vrijlating in Argun en voor uw thuiskomst in Ryazan.

Na confrontatie met deze discrepantie stelt uw vrouw dat het traditie is dat men, in plaats van met de echtgenoot, met zijn moeder praat wanneer zij aanwezig is. U zou, volgens uw vrouw, misschien bedoeld kunnen hebben dat u haar onrechtstreeks, en dus via uw moeder, gesproken had. Verder verklaart zij dat u tijdens uw treinreis naar Ryazan niet met haar gecommuniceerd had. (CGVS vrouw p. 9)

Door dit duidelijk verschil in uw beide verklaringen wordt uw de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Men kan immers in alle redelijkheid verwachten dat echtgenoten herinneren of ze elkaar na zo'n traumatische gebeurtenis gesproken hebben, laat staan dat ze weten of ze rechtstreeks of onrechtstreek met elkaar gesproken hebben.

Het Commissariaat-generaal aanvaardt de uitleg van uw vrouw betreffende de onrechtstreekse communicatie via uw moeder niet aangezien uw verklaringen duidelijk stellen dat u uw vrouw zelf sprak, zonder dat er enige melding gemaakt werd van uw moeder. Zelfs indien de verklaring van uw vrouw aanvaard werd, quod non, en dat u haar enkel onrechtstreeks gesproken had, biedt dit geen verduidelijking in verband met uw telefoongesprekken tijdens uw treinreis. Aangezien uw moeder niet met u naar Ryazan gereisd is kan er onmogelijk via haar gesproken zijn.

Omdat deze tegenstrijdigheden jullie contacten betreft onmiddellijk na het (enige) vervolgingsfeit, en welke de aanleiding was van uw vertrek, zijn deze zeer zwaarwichtig en ondermijnen ze op grondige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht met betrekking tot uw verklaringen en die van uw vrouw betreffende het internationaal paspoort van uw dochter, S. B. (...).

Toen u gevraagd werd naar het internationale paspoort van uw dochter, verklaarde u dat uw dochter er geen had. Geconfronteerd met de stempel van afgifte van het internationaal paspoort in het intern paspoort van uw dochter, verklaarde u dat zij een aanvraag ingediend had om een internationaal paspoort te krijgen. Ze weigerde het omdat ze op dat moment het type paspoort aan het wijzigen waren en uw dochter wilde wachten op het nieuwe, biometrische paspoort. Als reden waarom uw dochter dit paspoort wilde, verklaarde u dat zij dit wilde omdat ze al een Russisch paspoort had of omdat ze reisplannen had. (CGVS p. 10-11). Ook uw vrouw verklaart dat uw dochter het internationaal paspoort weigerde omdat zij het nieuwe type van biometrische paspoorten wilde en dat ze dit paspoort enkel wilde gewoon om het te hebben, als een soort tweede identiteitsdocument Na verdere confrontatie met haar verklaringen, stelt uw vrouw echter dat uw dochter het paspoort niet kreeg van de autoriteiten en dat haar aanvraag geweigerd werd zonder reden. (CGVS vrouw p.6)

Het Commissariaat-generaal acht deze verklaringen niet geloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Alhoewel de algemene versies van u en uw echtgenote op het eerste zicht overeenstemmen, plaatst het Commissariaat-generaal toch vraagtekens bij uw uitleg met betrekking tot de stempel van afgifte.

Zo verklaart u dat uw dochter ondanks deze stempel het paspoort niet ontvangen heeft omdat zij het nieuwe biometrische paspoort wilde. (CGVS p. 10) Uw vrouw stelde verder dat een stempel in het interne paspoort vóór de effectieve afgifte van het internationaal paspoort de normale procedure is. (CGVS vrouw p.5) Echter, uit informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier gevoegd werd, blijkt duidelijk dat de stempel van afgifte duidt op de datum van effectieve afgifte van het internationaal paspoort.

Uw verklaringen en die van uw vrouw stroken niet met deze objectieve informatie waardoor uw verklaringen ongeloofwaardig geacht worden.

Verder bezwaren ook de verschillen in uw verklaring en die van uw vrouw met betrekking tot de reden waarom uw dochter geen internationaal paspoort verkreeg de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Zo stelt u dat uw dochter het paspoort weigerde (CGVS p. 10-11) terwijl uw vrouw verklaarde dat dit paspoort haar zonder reden werd geweigerd door de autoriteiten (CGVS vrouw p.6).

Hier stelt het Commissariaat-generaal een onverschoonbaar verschil vast met betrekking tot een belangrijk reisdocument van uw dochter. Van ouders mag immers verwacht worden dat zij weten wat de stand van zaken is met betrekking tot de aanvraagprocedure van een internationaal paspoort door hun minderjarige dochter.

Bijkomend merkt het Commissariaat-generaal op dat de datum van afgifte van het internationaal paspoort van uw dochter, 27 augustus 2010 is. Uw vertrek uit Rusland vond enkele weken later plaats, op 3 november 2010 is.

Deze vaststelling samen met voorgaande gebrekkige verklaringen, sterken het Commissariaat-generaal in de overtuiging dat uw dochter een internationaal paspoort in haar bezit heeft, zoals afgeleid moet worden uit de stempels van afgifte.

Verder wilt het Commissariaat-generaal er nog op wijzen dat ook uw houding het moeilijk maakt om de geloofwaardigheid van uw relaas te beoordelen.

U verklaart dat u dit binnenlands paspoort aan uw smokkelaar heeft gegeven toen u België binnenkwam, op 8 november 2010. U deed dit omdat u hem nog moest betalen voor uw reis naar België. (CGVS p.7)

Gevraagd naar de reden waarom u hem nog steeds niet betaald had, verklaarde u dat u nog niet de mogelijkheid gehad had maar dat u dit zou doen zodra u het geld had.

Het Commissariaat-generaal wees u vervolgens op het belang van dit document en stelde dat u dit binnen de termijn van vijf werkdagen op het Commissariaat-generaal kon indien en indien dat niet mogelijk was, kon u altijd binnen deze periode een kopie versturen, gevolgd door het originele document. (CGVS p.7) Tot op heden heeft het Commissariaat niets ontvangen.

Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder ondermijnd aangezien u in de mogelijkheid verkeerde om uw smokkelaar op te bellen want u had zijn telefoonnummer.

Verder merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw vrouw en kinderen later zijn toegekomen en dat ook zij een grote som geld, die uw vrouw van vrienden en verwanten heeft bijeen verzameld, moest betalen. (CGVS p.10)

Het is op zijn minst merkwaardig dat u daar wel geld voor had, maar niet voor uw belangrijk document zoals een binnenlands paspoort.

Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u bewust uw intern paspoort achterhoudt. Het niet voorleggen van een paspoort kan wijzen op het achterhouden van wezenlijke informatie voor asielinstanties, zoals het bezit van een internationaal paspoort.

Het vermoeden van het achterhouden van een internationaal paspoort, doet op zijn beurt vermoeden dat u, net zoals voor uw dochter, onware verklaringen aflegt over het moment van vertrek en de wijze waarop u naar België bent gekomen.

Dit vermoeden wordt gesterkt door uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw reisroute. U beweert dat u Ryazan per auto verliet op 6 november 2010 en dat u diezelfde avond al in Brest aankwam. Daar nam u plaats in een truck en op die manier passeerde u de grens. Na ongeveer 30 minuten werd u vervolgens in een auto gezet en kwam u in België aan. U verklaarde dat u illegaal gereisd bent zonder internationaal paspoort. (CGVS p. 9, 11) Verder stelde u dat er geen controleposten waren bij het betreden van de Schengen-zone en dat niemand u iets gevraagd had gedurende de reis. (CGVS p. 13)

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat er aan de Schengengrenzen zeer strenge controles uitgevoerd worden wat betreft vrachtwagens die de grens willen oversteken. Ze worden er gecontroleerd op basis van de 'micro-search'-methode waar onder andere gezocht wordt naar een hartslag in de laadruimte en waar men gebruik maakt van X-ray scanners. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u nergens gecontroleerd, laat staan ontdekt werd.

Hieraan dient overigens nog toegevoegd te worden dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen.

Ten vijfde dien te worden opgemerkt dat uw vrouw dermate vaag bleef omtrent de redenen van uw asielaanvraag, hetgeen ongeloofwaardig is.

Zo kon uw vrouw niet antwoorden op de vraag naar de reden waarom u meegenomen werd, volgens haar omdat u het haar niet had verteld. (CGVS vrouw p. 9)

Deze verklaring is voor het Commissariaat-generaal allerm minst aanvaardbaar aangezien er van gehuwend in alle redelijkheid verwacht mag worden dat zij tenminste elementaire zaken weten over een indringende gebeurtenis als een aanhouding.

Het feit dat uw vrouw zelfs niet de reden van uw aanhouding weet te vertellen, ondermijnt op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en van uw problemen.

Daarenboven kunnen de documenten die u en uw vrouw voorleggen uw asielrelaas niet ondersteunen.

Uw rijbewijs, militair boekje, geboorteakte en huwelijksakte, uw attest van het middelbaar onderwijs, uw bewijs van aflegging van examen, de geboorteakte van uw zoon T. (...), het binnenlands paspoort van uw dochter, Svetlana en dat van uw vrouw, attesteren op voldoende wijze uw identiteit, afkomst en burgerlijke status, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal.

Verder legde u nog volgende documenten neer met betrekking tot de problemen van uw broers: een brief van uw moeder, een attest van het ziekenhuis van uw broer, brieven van uw broer A. A. (...), zijn arrest van de Franse asielrechtbank en verblijfstitel, het attest van de UNHCR betreffende uw broer S. A. (...), zijn paspoort, attest van de internationale organisatie voor Migratie en zijn attest van het rode kruis. Ook deze elementen worden niet betwist, maar doen geen afbreuk aan voormelde conclusies aangaande de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal merkt tenslotte nog op de uw broer, A. A. (...) (O.V. 5 488 543), in 2003 asiel in België aanvraag, hetgeen hem geweigerd werd aangezien zijn verklaringen in de opeenvolgende gehoren tegenstrijdig bleken. Zijn beroep werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen, net zoals zijn beroep bij de Raad van State.

Op basis van deze motieven kan er dus geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die u er in die periode zou hebben meegemaakt en dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 augustus 2011 aan dat hij *“vaststelt dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers”* (zie p. 2). Hij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.2. Het is niet aan verzoeker om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker somt in zijn verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan hij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoeker noch de status van vluchteling te erkennen, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift (zie p. 7) verder tot het louter tegenspreken van de motiveringen van de commissaris-generaal en het uiten van blote beweringen:

“Verzoeker legde een logisch en coherent relaas voor. Het is duidelijk dat de tegenstrijdigheid die weerhouden wordt als zeer zwaarwichtig dit niet is. Of er nu rechtstreeks gecommuniceerd wordt dan wel via de moeder (volgens de traditie).

Iemand die wordt vastgehouden wordt meestal niet op de hoogte gebracht van de plaats waar hij zich bevindt.

Dat verder de standaardmotivatie volgt inzake de reisweg en de paspoortmotivatie volgt, zonder dat de vrees eigenlijk nog gecontroleerd wordt.”

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.3. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE